

Крім того, досить вагомою проблемою може бути повільна швидкість Інтернету під час навчальних чи екзаменаційних відеоконференцій. Через це, насамперед, страждають студенти невеликих містечок, селищ, яким найбільше підходить ДН через географічну віддаленість від наукових осередків. Проте, варто зауважити, що в і містах інколи буває збій подачі Інтернету, а це унеможливує проведення уроку чи виконання необхідного завдання [3].

Також через дистанційне навчання втрачається особистий контакт між викладачем та студентом. Адже через зайвий шум на задньому фоні чи перебиванням учнями один одного важко дати можливість зосередитися і висловитися комусь одному. Також викладачеві складно дистанційно пояснювати новий матеріал. Наприклад, багато педагогів звикли розписувати правила на дошці або ж роздавати друковані додаткові матеріали, для кращого розуміння теми, а через Інтернет це робити не можливо [4].

Насамкінець хочу виділити головний недолік ДН для студентів - погіршення зору через постійне сидіння за комп'ютером чи телефоном. Справді, через велике навантаження молодь проводить багато часу перед монітором. А часта зміна кадрів, яскраві і неприродні кольори, близьке розташування до екрану пристрою, неправильне освітлення негативно позначаються на стані очей. Після уроку студент відчуває втоми і виснаженість.

Отже, через постійний розвиток і вдосконалення інформаційних технологій стає актуальною модернізація сучасної системи освіти. Суть таких змін полягає в методиці дистанційного навчання, яке завдяки Інтернету стає найважливішим фактором його розвитку. Тому країнам, у яких дистанційне навчання впроваджене на низькому рівні, потрібно забезпечити гідну підготовку та підвищення кваліфікації викладачів для дистанційного навчання, швидкими темпами за допомогою Інтернету формувати сучасне освітнє середовище для створення якісного дистанційного навчання та належних умов для студентів. Тільки після вагомих змін та нововведень в системі освіти дистанційне навчання стане доступне усім верствам населення і зможе повністю відповідати своїй місії – забезпечувати доставку якісної інформації через Інтернет для тих, хто навчає і тим, хто навчається.

Список використаних джерел

1. Дистанційна освіта / Вища освіта. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://vnz.org.ua/dystantsijna-osvita/pro>
2. Електронна освіта: переваги та недоліки / Укр.Медіа. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://ukr.media/science/384312/>
3. Переваги та недоліки денного та дистанційного навчання / Стимул. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://stimul.kiev.ua/articles.htm?a=perevagi_ta_nedoliki_dennogo_ta_distantiynogo_navchannya
4. Проблеми та переваги дистанційного навчання / Науково-практична конференція «НОВІТНІ ОСВІТНІ ТЕХНОЛОГІЇ». [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://confesp.fl.kpi.ua/ru/node/1031>

Данилович В.

студент групи ПОІЗм-11

*Тернопільського національного
економічного університету*

*Науковий керівник – д.іст.н., професор кафедри
інформаційної та соціокультурної діяльності ТНЕУ*

Біловус Л.І.

СТАНОВЛЕННЯ СУЧАСНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ КУЛЬТУРИ В СИСТЕМІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

Сучасний етап розвитку людської цивілізації представлений великими досягненнями, науковими відкриттями, які створили умови для нової якості життя як однієї людини, так і людства в цілому. Бурхливий розвиток сфери інформації на основі новітніх технологій чинить

безпрецедентний вплив на всі сторони життя людської спільноти, в тому числі і на інформаційну культуру. Людство вступило в століття «інформації», у зв'язку з цим осмислення інформаційної культури в системі державного управління України стає особливо актуальним.

Для досягнення спрямованого розвитку, пов'язаного з реконструкцією соціальної структури і взаємозв'язків між елементами системи, життєво необхідно навчитися взаємодіяти, використовувати все позитивне, що привносить у розвиток соціуму самоорганізація, а також вміти вчасно виявити можливі негативні напрямки розвитку цивілізації, що виникають у стихійних процесах соціальної самоорганізації. Саме на забезпечення всіх форм взаємодії, взаєморозуміння повинна бути спрямована інформатизація суспільства й інформатизація органів влади і управління, державної служби як невід'ємної частини цього процесу.

Для цього потрібно мати принципово нові інформаційні механізми, що дозволяють простим природним чином організувати таку взаємодію. Без відкритої інформаційної мережі таку систему комунікацій сформувати важко. Особливість сучасного інформаційного середовища, що базується на технологіях Інтернет, полягає в її впливі на соціальну поведінку, соціалізацію особистості. Саме система взаємодії людей у цьому інформаційному середовищі дозволяє створити механізми управління і самоорганізації з метою забезпечення пріоритету розуму, соціального розвитку.

Одним з необхідних умов інформатизації є перенесення центру ваги з центрального рівня на регіональний. Такий підхід буде відповідати національно-культурним, духовним, релігійним аспектам у розвитку особистості. Відкритість інформаційного простору, глобалізація, об'єднання світових і федеральних інтелектуальних ресурсів створять сприятливе інформаційне середовище для розвитку інтелекту індивідів. Інформатизація на рівні регіону врахує національно-культурні особливості соціуму, створить гармонійне інформаційне середовище, що не впливає згубно на особистість.

У той же час залишається проблема соціальна – як запустити в роботу інформаційні механізми, як навчитися ними користуватися в реальній практиці державного управління. Справа не в тому, що в нашій країні не вистачає комп'ютерної техніки і систем зв'язку. Проблема тут ще й соціальна. Як суспільство, так і держава не готова змінити стереотипи й історично сформовані технології взаємодії.

Для взаємодії необхідний відповідний рівень інформаційної культури, духовного розвитку, культури щодо реалізації доступу до інформації, її обробки, культури інформаційної взаємодії, взаєморозуміння з урахуванням духовно-культурних і національних особливостей різних соціальних структур.

Тому на перший план висуваються проблеми освіти і виховання нової інформаційної культури в умовах відкритого суспільства, формування активних соціальних структур, джерел активності, діяльність яких буде спрямована на розвиток соціуму, цивілізації. Процедури узгодження і взаємного врахування соціальних інтересів можна вирішувати тільки на інформаційній основі в єдиному інформаційному середовищі суспільства і держави. Більш того, прийняті управлінські рішення не зможуть бути реалізовані в односторонньому порядку лише силами державних органів влади, без активних зустрічних дій соціального партнера – активних суб'єктів самоорганізації.

На основі аналізу думок експертів, самих державних службовців зроблено висновок, що становлення інформаційної культури має бути предметом трансдисциплінарного дослідження за участю вчених, які розробляють як теорію державного управління, так і досліджують проблеми соціосинергетики. Результати дослідження можуть скласти теоретичну базу наукового підходу до вирішення проблеми становлення інформаційної культури в системі державного управління.

Список використаних джерел

1. Афонін Е. А. Функціональна і компетентнісна готовність державних службовців України до здійснення публічного адміністрування в умовах демократії. *Український соціум*. 2015. № 1(52). С. 7–22.
2. Біловус Л. І. Управління та організація діяльності інформаційних установ (за фаховим спрямуванням). Тернопіль, 2010. 414 с.

3. Болотіна Є. В., Акуленко А. В. Інформатизація державного управління: сучасні проблеми. *НАУЧНИЙ ВЕСТНИК ДГМА*. 2017. № 2(23Е). С. 133–141.
4. Воронов О. І. Напрями досліджень феномену «управлінське рішення» у сфері державного управління. *Вісник НАДУ*. 2015. № 2. С. 77–84.
5. Гаєвська Л. А. Компетентнісний підхід у процесі підготовки державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування. *Стратегія державної кадрової політики – основа модернізації країни*: матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. за міжнар. участю (Київ, 31 травня 2012 р.) К.: НАДУ, 2012. С. 254–255.
6. Державне управління: навч. посіб. /А. Ф. Мельник, О. Ю. Оболенський, А. Ю. Расіна, Л. Ю. Гордієнко. 2-ге вид., випр. і доп. К.: Знання, 2004. 342 с.
7. Державне управління в умовах розвитку інформаційного суспільства: навч. посіб. /Н. В. Грицяк, Л. В. Литвинова. К.: Вид-во К.І.С., 2015. 108 с.
8. Дубов Д. В. Роль інформаційної культури в діяльності органів державного управління. *Вісник Книжкової палати*. 2003. № 8. С. 26–28.
9. Інформаційна складова державної політики та управління: монографія /Соловійов С. Г. та ін. ; заг. ред. Грицяк Н. В. Київ: К.І.С., 2015. 320 с.
10. Кивлюк О. П. Сучасні інформаційно-комунікаційні технології як ключова передумова соціального та технологічного прогресу: соціально-філософський аспект. *Гілея*. 2011. Вип. 49 (7). С. 78–85.
11. Кириченко В. В. Інформаційна культура у структурі професійної компетентності державних службовців. *Науковий вісник Херсонського державного університету*. 2019. № 2 (16). С. 113–119.
12. Кириченко В.В. Феноменологія ціннісно-рольової готовності до роботи у системі державної служби. *Теоретичні та прикладні проблеми психології*. 2015. № 3(38). Т. 2. С. 165–173.
13. Матвієнко О. В., Цивін М. Н. Інформаційний менеджмент. Опорний конспект лекцій у схемах і таблицях: Навч. посіб. К.: Видавничий Дім «Слово», 2007. 200 с.
14. Януш О. Десять навичок, що врятовують кар'єру в 2020-му. 2016. URL: <https://studway.com.ua/10-navichok/> (дата звернення 30.04.2020).

Дейнека А.

студентка I курсу

юридичного факультету

Тернопільського національного

економічного університету

Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри

теорії та історії держави і права ТНЕУ

Подковенко Т.О.

СУПЕРЕЧЛИВА ПРИРОДА ІНСТИТУТУ СМЕРТНОЇ КАРИ

Все частіше й частіше світова спільнота розглядає питання доцільності використання смертної кари як виду покарання за злочини. І в даному випадку аудиторія ділиться на прихильників та противників страти. Перші аргументують свою позицію тим, що смертна кара значно зменшує кількість злочинів, адже велику роль відіграє психологічний фактор: люди, боячись смерті, не вчиняють протиправних вчинків. Решта переконані, що страта – це антигуманний вид покарання, якому немає місця у сучасних державах, адже людина, яка оступилася не повинна бути вбитою і ніхто не в праві лишити особи життя. Аби з'ясувати істинну потрібно об'єктивно зважити усі «за» і «проти» та визначитися, смертна кара є доцільним видом покарання чи це пережитки минулого і неефективний метод боротьби зі злочинністю.

Смертна кара або страта – покарання, зміст якого полягає у позбавленні людини життя, що передбачено законодавством держави і здійснюється згідно з вироком суду або за рішенням інших державних чи військових органів [1, с. 89].